

Skuldboden, efter en kort matiga äter och förberedelser av befallningen, en färdmarsch m.m., en utpräglad militärövning samt en skolan, sattes täget i gång. Men om natten, efter klockan tre språket "tjugo man och femti taktier" haft skäl för sig, så var "et här, övare och - likfärdiga som alla voro. Så gick marschen förbi Åbro gamla värdshuset och till Å. Vram (där "en bekant skal en och författaren G. H. Selin då var kyrkoherde) samt Vrams Gunnarstorp till Kallby, där helt fördes för ingående av frukostur, medhvarde föräd. Skjutarna med matstrinken som bästade inväntade oss nämligen där. Vi åre gick färd en genom Kallabo-erna - där vi även restade - och hörsel samt i närheten av Svensorp och Kumla, följande - långs, klöva Hallar fram genom Bonarps by till Långby, där, dåverande övningsplatsen för Korre Skånska infanteriet m.m., regementen.

Vid framkomsten till beken flingo vi våra marschpengar, hela 54 öre pr man! När vi så blivit överlämnade "med hull och hår" till resp. mötesbefäl, sågs oss en stundtids ledighet, bl.a. för erlänning och inrymning i markinfanteriet av våra koffertar. Alla hade nämligen den tiden varit sitt, efter råd och lägenhet, välbesökte matstrinken vers innehåll väl betvivles till förskräckning av kronans dåvarande magra kott.

Jag, så voro vi nu på "Stora Långbygd", dit skaror av beväringar syntes strömma in från alla håll, men mest från Söder-åsens sluttningar - en nog så egenomlig företeelse, som skulle kunnat bli ett livligt filmstykke i vår tid. Nest till "rogo sig" villibattningarna" (i Åh Villands härad) vår upmärksamhet genom sina vita linnebuxor och mössor med röd-gula knölar och kokar-der samt ej minst sitt livliga uppslupna temperament, som i o.m., blivit ett ordspråk. Därnäst gav man sig på "gång-arna", till med korta gråa vädmalstrojor, vita benklä-der och stora matpåsar, besjunga i deras gamla "nationalvisor":

Gödsgräde å vi allihopa, ellihopa;
matpåsa ha vi allihopa, ellihopa i "enna kväll".

De behövde verkligen matpåsarna, ty många av dem hade ju på 7 mil från hemmet till övningslägret.

Inskrivningens dag.

Señan den korta fristen var slut, karscherade vi till kloster, för att hämta uniforms- och mun-eringssaker till m.m. tilläerna voro lägga i reder på blotta marker, där vi i tur och ordning på slump flingo ta dem, uten avseende på, om de passade eller ej. En fick ett par byxor som släppte vid knäna; en annan ett par som voro en tredjedels meter för långa, och så även med vapenrockarna. Señan måste vi byta oss smällar, till vi flingo påssar, som någorlunda passade. Under öppen himmel i regn och bläst, som det var, skete utbytet av de egna kläden mot militärvägsströjan: en allt annat än behaglig procedur. Utom våra civila "kräuter, insövsade i "kalvpåsen", belästades vi med köks-attiralj och tältduk m.m. Öret dels på ryggen och dels på tältstänger av två och två.

En komisk syn det säkert varit var att se en tåge av med våra "bröder"; ty med respekt att säga, en och var av oss såg ut liksom en dromedar, med var sin respektabla knöl på ryggen.

Nordmannasöners taprerhet alltså men hört lovrättas enligt gamla rykten, och här jag kan försäkra, att bestämt vår blotta åsyn skulle senast skrämt var enda näsvis fiende på flykten!

När vi så avlämnat börarna och uppsatt talten etc., har jag iver till "klosterbarnen" att skära svris, för beordning under talten. När jagorde ingen sig just så här; det var så beordnigt att ville ut i gräset och sofskenet, efter regnet och regens sträpster. Hemkomma med enrisbuckarna, var det så att baka in heln till vittliger i tället o.s.v. Slutligen, efter en lögsta jag jag upplevat - tyckte jag - namnats kvällen, en lögsta jag jag upplevat - tyckte jag - ningsbarn beordas ej någon kost. Så var det att krypa till kols i tälten, under de gamla grå kropparna. Och fastän bården var öfver, sov jag söt till den reglementerade uppstigningen kl. 5 påföljande morgon.

Övningsarna och disciplinen.

Det första i övningsväg var att "putsas", ett begrepp, som gällde allt till toaletten och munvården hörande. Detta var genska besvärligt i början. Enär uniformen var alldeles ny och rugig och vi de första kalle nättarna mössaktes ligga ned den på i helmen, då filter icke fanns, blev den svår att borsta ren. Om de enformiga, dödade tråkiga och tröttnande övningsarna är ej mycket att säga: de voro närgångna lika nuvarande. Kerscher och hansepp etc. såg ut och såg in utan omväxling mer än en gång, då vi fingo avlossa 3 - säger tre - lösa skott! Det var hela övningen i skjutning försäkrat. Vid enre mötet 1872 sköto vi liqledes varandra tre skott, men skarpa, mot målskjutningstävla. Därigenom ansågs vi tydligen fullt utbildade som fälmässiga skyttar, oöversett om våra kulor råkade tavlän eller ljumbuckarna (!) En nyhet i utrustningsväg var, utom uniformen, att vi erhöles nya Remingtongevär i stället för de gamla, oöfmliga flintlås- och knallhattssöarna.

Disciplinen syntes i mycket bero på resp. befäls och instruktörers kitsklighet eller gemyt. Huvudsaken tycktes vara att i två de fjäskiga hälsningarna mot officerare och annat befäl, något som nödvändigt skulle repeteras dagligen.

Befälet vid mötet.

Högste befälhavaren vid detta möte var regementsschefen, överse Reuterström. Därnäst bataljonschefen major Barot, samt kompaniöfverkapten Richter, på sjätte kompaniet, dit lugndisciplinerna hörde. Förste plutonchef var löjtnant Rosencreutz, vilken nu frivillig deltagit i frans-tyska kriget på Frankrikes sida, och där under en rekognosering, blivit svårt sårad; han hade i flera öfr legat översiven, innan han räddades. Han var annu mycket svag av blesaryn och tjänstgjorde ej ofta. Verkligt sågel visade han sig, alltid välfärd och sympatisk mot sin trupp, i rak motsats till så många andra försäkrade officerare, som aldrig varit ute och "lärt" att veta hur och därför syntes, sätta sin åra i att med svordomar och skällsord överbåsa sine discipliner, av ren kitsklighet.

Förplägnaden och matillagningen.

En första reform i det militära kosthållet var även genomförd detta år, i det vi fingo kaffe varje morgon till frukost, i stället som förut en bit härskan sall. Kosten i övrigt bestod av de gamla svenska kårnätterna: ärtor och fläsk till middag och vattengröt till kvällsvid, utan omväxling, samt grövbröd ("ankarstocker"), norsk storsill - men ej i "papper" - och så några bitar kaksocker till kaffet, men ej gräde. Det var det hela.

一、政治：政治制度之改革，應以民權為基礎，而加強法治，以保障人民之自由與安全。政府應透明化，並接受人民之監督。

二、經濟：經濟發展應以創造就業為首要目標，並鼓勵民間投資。同時，應加強對弱勢群體之保護，以促進社會公平。

三、教育：教育制度應注重基礎知識之傳授，並加強實踐教育，以培養學生之創新能力與批判性思維。

四、文化：文化建設應尊重傳統文化之價值，並吸收現代文化之精華，以塑造獨特之文化身份。

五、環境：環境保護應成為國家發展之重要組成部分，應加強對污染之監管，並推廣綠色生活。

六、外交：外交政策應堅持和平發展道路，加強與各國之友好合作，共同維護世界和平與穩定。

七、社會：社會福利制度應不斷完善，以保障人民之基本生活需求。同時，應加強社會治安，維護社會秩序。

八、科技：科技創新應成為國家競爭力的核心，應加大對科技研發之投入，並加強與國際科技界之交流與合作。

九、法治：法治建設應成為國家治理的基石，應加強對法律體系之完善，並確保法律之公正執行。

十、民生：民生問題是國家發展之根本，應關注人民之就業、收入、教育、醫療等問題，不斷提高人民之生活水平。

Svenska beväring: Kontant 6 öre, bröd 2 sk., kaffe 2 ort, socker 3 ort, sill 6,5 ort. Middag 4 dages av 7 färskt kött 75 ort, 1 ägg, 8 k-tum, 2 dages av 7 salt kött 63 ort, och efter, 1 dag av 7 salt fläsk 42 ort. Totalt 258 ort.

Som man bäst finner, var förlägnheten i Danmark redan då mera både oväxlande och rikhaltigt mot vår alldelesl enbana: Karfet till frukost så kalla morgarna var så- ty var det ej så starkt, var det åtminstone smakt, med mjölk och kaffebröd till, å ena me- l

och om än kockerna - av misstag -

del av böterna lade

egen ficka, ja - vad vet jag -

lock småk av kaffe det hade;

...en om de något så där "förvarat",

a hede de ingalunde sperat

Cikotie!

Ärtarna, som köptes i tillslutna kärl, voro goda och fullt när-
bara, n. b. då de ej voro svedda eller köttet skämt, vilket stund-
om hände. Men ärenöt vor "en välsigade gröten" efter föga
eftyllt, i det att den, vid blåsiver, kunde vara översvåsen
med 1 cm. tjock sandskorpa utom all smuts som inrörts under kok-
ningen. Matlagningsen skedde nämligen i "kockagarnarna" ute
på marken, utan skydd eller tak (å de zigenare). Drastiga åro
också alla de sanna eller diktade historier om turu, t. ex. sam-
ma slev användes att röra i gröten med, som även nyttjades till
el-caffel, eller att pygla bort de närvarande - svinen med, till-
ka förr i tiden som tillfästare besökte läkret. Svinen voro dock
nu "portförbudna" till läkret.

Men som jeg tror ni nu fulkomligt måtte

Ha blivit uppå allt mitt tal om mat

Så vill jag punkt i detta ämne sätta -

Och bjuda på en annan "sillsallat"

Jag nu i gröt och ärtor "rört" så mycket

och sill och kaffe, ett litet väl ärtid,

Att åt sitt värde lämna detta stycke

Och låta lockerna få 'röra' uti frid.

Nöjeslivet i Lärret.

Fäst det ofta kändes påkostade, att vara så gott som enbart "tranger" i ett magasin, som kallas ett kompani" - som "Onkel Adam" så träffande säger - så glömdes dock lätt, under trisunderna, alla obehag och försäkliser vid tjandsöringen. Också var det riktigt sbart för njbna: Positivaltare och vissanskrivkor, flöspetere och flöbtisier, kråmare med "lyckans själar" och konstnärer med "Hela världen i ett skå" etc., alla tävlande om publikens ginst. Ett arbetsmållsk, vars "cloud" var "Thien Store Sabelslukkars" vämligga prestationer, att sticka en bleck-Sarja i halsen, upp till fastet ifall det ej var en snvillå.

Den som hade följande besöksbrevboken varit kall till. Ensam-
ligt, det var vackert väder, verkar terpsichores sköna
konst bjudes med liv och lust. Bland "nya visor", som sågdes
vid porten, var bl.a. Schistatts: "När är det soligt och
varmt på läset", samt "Härhånde å, vi allihoppe" o.s.v. Den
främst var det "Marschliken" som drog och tog bevakningarna,
samt en viss om tysk-franska kriget, ur vilken en vers lyde:

"Vad bravells fasa, som kriget har gjort,
ej blott i de stridens led;

när tyskarne röge från ort och till ort
och svämt slutts fransmännen net
hög präster och böder och mairer och annat,
Då är nu så ynkligt så det är förbi,
när upplysta människor bära sig åt,
som singo de rätt på "en röverestråt."

Karvantenriet var dock ständigt den plats där alla samlades
vid lediga tillfällen, för att rekreera sig ur matskrinsförä-
n och fördriva tiden med sång och gläms. Och vilket liv och läsa
där fördes kan i korthet tecknas i denna strof:

En sjunger visor och en annan spelar,
såväl på instrument, som även kort;
en tredje åter med kamrater delar
sin koftens innehåll av vitt och torrt.
Den fjärde glest "åt hela världen skratrar"
en femte glalar, och en sjätte svär:
den sjunde sista skärvt åt krogens skatter,
och många ta sig även små "blyvattar",
Ett obekrivligt väsen över allt det åt!

Som förut nämnt, var värdstolen ovanligt kall, med stark frost
flera nätter, sedan Söderstens boken ej grönskade föran i slutet
av maj. Ett sållsamt "friluftsnöje" - som troligen ej varken för-
eller seismerna avsnegats i längd- och bredd - denna årstid - var ett -
"sällparti", friskt himmelskär- och en 13 maj. Ett par tum
tjock snö föll på morgonen: och i följt därav kunde några officer-
are ett antal släskuturer från härliksande färbar, värma några
rundelär körde ut på befe. Vid middagstiden var dock "röret"
slut. Men en fotograf från den så välkända fotografen: Hanna
Förthelger, i Helsingborg - som startat en filial i platsen -
passade på tillfället att förevise ett unika såspegel på
foton ur en rutin: "ett läses i vinkertakt".

Ennär de flesta av kronans blev tillfälligt förordade med sin ställ-
ning som soldater, blev dock såkert den glänsande bland de flesta
annu glädsare, när den dagen gryde - den 31 maj - då vi anli-
gen skulle släppa ur kronans livsgenhabit och komma i egne kläder
igen. Samt - som jag - snart vara "långt härifrån".
Efter att dessa förut ha avlevererat en del av kronanselarna
å fördröjet, stego vi upp redan klockan 3 på morgonen för att
rensöra lägret, ty ju för detta var gjort desto för skulle
vi bli fria - trodde vi. Men också, hur ofta säckas inte hoppet!
Vi gävo oss ej ens tid att ta något till livs, utan skulle te-
skadan igen i rikligt mått vid återkomsten från klostet. Till det
på morgonen anlände vi dit för att avlämna det sista "krono-
godset": vapenkostymen. Men 6:te kompaniet (lagude) fick li-
gar uppe och vänta ända till klockan 12 innan förselarna mot-
togos. Under tiden tilläts ingen avlägsna sig ett steg från
platsen - utom i nödfall - och, hungeriga som vi voro, måste vi
med harn åse, hur fördröjeförvaltare, i sin myndighet bort-
körde alla mat- och tillförsäjlare från platsen, så att vi ej kunde
skaffa oss minsta förtäring. Däremot fingo de andra kompaniernas
manskap fritt göra uppköp av mat och dryck. Varför blott, lagude,
diterne behandlades på detta sätt är mig ännu en gåta, så mycket

svärlöpare, som de alltid uppfört sig lojalt och korrekt under övnings tiden. (Vid ett besök å i Jungbyns närhet senare berättades mig, att förveitare L. två dagar efter vår utryckning fick ett slagfall, varefter han blev tillbros i låret sin döda. Orsaken till denna olycka var att som ett barns straff för hans brutallitet mot oss den föregående dagen, vilken orättmätiga handling strängt förbjöds av allmänna opinionen däromkring).

Men detta var blott en öförlig till obehagligheter denna olycksdag. Antingen återkomna till läget förbättras vi att samma kompaniet, där vi stannade, skulle utställas. Namligen ställdes kvar för regementet. Och så vi hos kompaniet söka våra reserfakter, svarade han, att det finge vi besöka hos marschbefälhavaren och på vår lika underliga bon om att få skaffa oss en bit mat fingo vi det cyniska svaret, att "han sät i, om vi fått någon mat eller ej, han skulle väl ej stoppa föden i halsen på en". Vidhållande bärg att lycka och därmed punkt. När vi så övertvångs till "frälse-arens" fanjunkare M:s våld, visade vi väl att ingen nåd och barmhärtighet var att vänta. Vår öförlig anhängen hos honom om en stunds fridhet för att vissa våra skjutars vilka kofreter de skulle bära, möttes blott av ett sturskt: "Det borde ni haft vet att begära hos kaptenen". Detta hände vi ju fört men visats till M. som vi också såg honom. Men allt utan verkan. Vilken av dem var nu skuld till den för oss feta situationen?

Med härm och förbittring fingo vi stå kvar och äse hur alla de andra helt frött och lustigt vid markententivet följde sällskap med sina förbänder före upprottet. Ledighet för itegande av någon förtäring beviljades ej, trots alla böner och protester. Det var nära att kompaniet råkat i fullständigt uppror och myteri vid den brutala och partiska behandlingen, så upprörd som vi voro. Ölycksbådan, trots började visa sig inom ynglingeskaran, men kvävdes genom hot om arrestering etc. Det ironiska telesattit: "är du människa eller solat?" har väl aldrig tillägnat sin tillämpning, ty som människor, med mänskliga rättigheter, behandlades vi icke - men som slaviske soldater.

Den ödesdigra hemmarschen.

Hur ungdomsmötet dock kokar över
hur väl behöves
det dock att skyddas av årens mö,

Tegnér.

Under dessa olycksaliga förhållanden enträdes slutligen, långt fram på e.m., marschen mot Södra Vram. Men ack, vilken marsch! En sådan, av en öved militärtrupp, har väl aldrig förr skedats! Ty i den förbittrade sinnesstämning alla voro, fäddes föga efter befälhavarens kommando, om takt och ordning, om de än späckades med de hemskaste eder och förbannelser, hela den militära svorömskalen igenom. Befälet syntes helt ha förlorat respekten, tillis sinne något lugnats. Vi uppmärksades att slunga - men men slunger ej gärna vid misshand. Tåget gick fram i oordnade klungor, likt en flock boskap, under hotfull tystnad, liksom stiltjen före stormen. Vid befälles halt

stern, kapten och vaktmästare av ledarna, men utan effekt. Att
dessa färdiga vid det världsa raststället, Rastboden, stödes
vakt för val och - makt, h. h. för dem som hade något att
säga. Inom denna krets skeddes de flesta förhandlingar om att
träffa sina skattor - och beskrif, i ett en stor del skatt-
sar - förberedelse hos, ty de visste väl belägenhet - kört si-
rekt fram till S. Vram utan att invända oss. Vi sökte få köpa
det i husen, men fingo inget. Och om det än funnits någon hos
dessa färdiga tiorare, så vad skulle det försägligt bli så
många? Vå inemot 100 man i samma förömlelse.

Då befälhavaren, öfveraktat vår uppmärksamhet att fortsätta färdan,
med flit - som det tycktes - dröjde oändligt länge därmed, be-
slöt overhålla på egen hand - i regel alla som voro utan mat -
att fortsätta på egen hand, tills vagnarna funnits längre fram,
hoppades vi, men förgäves. I ett litet hus vid vägen mot vrens
Gunnarsborg lyckades antligen några av oss att få köpa lite mat,
bestående av kalvkött, bröd och mjölk, och att den enkla kosten
smakade som "gilllesmat" kan jag försäkra, ty den saknade ju ej
den bästa kryddan: hungern. Nu kunde vi ju inväntat den övriga
truppen, men rönserne som så, att sträffet för subordina-
tionsbrottet, det voro vi beredda på blev lika strängt, om vi
här väntat eller ej. Vi beslöt alltså att ta konsekvenserna
av brottet och fortsätta färdan. Detta var emellertid "mer än
ett brott: det var en dundret" - för att ta ett "bevisligt ord".

Wilket vi senare erforo.

Då fanjunkaren bröt upp från raststället saknades 71 män, och
då lär har ha ytttrat, att dessa skulle anslutas för "overbrott".
Men nära invigd S. Vram tog han dock 50 av dem, som sår förnåda
sig med huvudtruppen, åter till nåder, något som de övriga 21
ej hade vågat hoppas, varför dessa fortsatte till upplösnings-
platsen.

Alltvis har väl, varken för eller senare, bevrinen vid något
möte å ljungbygd blivit så omänskligt och ortivast behandlade
som lagvårderna 1871. Även i militära kretsar kritiserades
skärpt vederbörande befäls ohemula beteende den gången, vilket
uteslutande orsakade "revolten" i fråga. Och att den allmänna
opinionen tog parti mot militär-espotismen och för de förorsät-
tade, behöves icke betvivlas!

Klockan var nära 8, då truppen i sin helhet anlände till Vram
- 5 & 6 timmar senare än vanligt - och det röjde ännu en tid,
innan vi äntligen hemförlovades. Men sen vi för den gången åter
blivit "mäniskor", voro vi ej sena att uppsöka matskånen, som
voro kringspärrade på de olika fordonen, och det var en rej slump,
att alla kommit med från heven. Nu, skall jag säga, smakade
ätskelen och filmjölkken, jämte skrimförbrädet av vätt och torr,
som "ambrosia och nektar", ty de flesta hade ej fått en bit mat
till livs sedan jämt ett ögon. Trots en viss förstämning, som
dock för tillfället snart skingrades, blev det åter liv och ljus
som vanligt, och sörgerne lämnades åt framtiden.

Och så slutade förste beväringsmötet 1871, och det obehaglig-
aste minnet av militärtjänsten.

Det var tisdagen den 11 juni som jag med kamrater anträdde färdet för att gå ången till S.Vram. Morgonen var strålande skön. Det var ett av dessa hvarlaga sommarbesök mellan pingst och midsommar, då naturen utvecklar hela sin ljusna präst. Ljussarna, ännu i sin vårliga skrud, stödo beaktande i juniolens glans, samt hägg och syren spredt sin doft över fält och ängar. I S.Vram var sig allt likt som förra året: sågens tredeltionella "stamkråt" lika efterskött och "logiet" detsamma o.s.v.

Denne gång blevo vi angenämt överraskade av tillåtelsen att få åka med skjutbarn upp till lägrat. Vi hade också nu fått en human befälhavare, som det var en lust och glädje att lyda och följa. Under sång och musik gick färden färdigt och glatt genom för oss nya trakter: kvindinge - Sommarslöv - Klippan fram till heien i bästa ordning.

Under exercisen blevo vi "instuckna" i leder bland stamsoldaterna, och - det må villigt erkännas - att vi nu, såsom delvis utbildade, behandlades mera human än förra året. Övningarna voro också mera omväxlande - om än mera krävande och ansträngande - som t.ex. vid bataljonsexercis, fälttjänst och skytte-linjer etc.

"Livet i lägrat" var i regel sig likt, med varjehanda upptåg och nöjen. Järterna och grötten, desslikes, som förr: insen reformering i matväg.

Fältmanövern 1872.

Efter att kvällen förut ha blivit tilldelade extra ransoner av spöckerläsk och ost (det förra blev i den rådgångne värmen mjukt som - ärvat åskin, och osten skulle säkert i segtet kunnat tävla med - "viskafors gummiackar"!)) samt packat "kelvelsåsar" och rånlar, och i öfrigt viderat alla förordelser för "kriget", voro vi tilligt på morgonen den 20 juni färdiga för avmarschen till den 4 dagar länge fältmanövern. Och så:

Från ljungbygd, där vi lärt "rätta knuten", att skjuta och "slå folk ihjäl" - jag vet - vi skulle ut - till "freden" den var bruten" - att visa prov uppå vår skicklighet. Och så utrustade med knektarsedlar uppå sig, drog man ut, resolut, i "hetvåskrig".

Tåget med regementsmusiken i spetsen, gick så förbi Herrevads-kloster, Riebertse, Färingslorta och Åsorp till Norra Åsrum, att där vi bivaktere på natten. Morgonen därpå rapporteres, att "fienden", Södra skänningarna m.fl. regementen, var efter oss i "back och hål". Och så blev det att retirera vidare senom Skuteröd och Västra Brännarna m.fl. platser. Slutligen på tredje dagen nådde vi fram till det gamle historiska slagfältet Mjökälänga kullar, där slaget skulle stå.

Här var sammän-regen, en styrka på minst 10,000 man ur flera regementen, däribland även artilleri. Själva drabbningen försiggick på e.m. under en förfärlig solhetta. Resultatet av striden, enligt prisomannas relation, blev att vi övsvenskan segrade till slut. Naturligtvis! Det skulle ju eljest varit en skamläck på svenska vapen! Efter slaget vilade vi ut i en skog och torkade våra - dessbättre icke av blod utan svett dräpnade kläder, vilka hänges upp på träd och grenar. Under denna procedur förekom ett komiskt

[illegible][illegible]

Först till ära och väl också som "belöning för läperhet
 i fält" vrakes extra förklaring på kvällen i form av tranvijn,
 ett par super pr man - för de som så önskade - samt gemmalags
 hembröstat steköl, serverat ut stora kompraktikiller, liksom
 väl friskt saltat, es lägerplatsen under vil sommaren stora skator
 av ortens ungdom samt besökande vänner och föräldrar till beva-
 rinne för deltagarna i ridens, som för sattes låst ut på kväl-
 den vällis ströme eriketen.

[illegible]

De sanna eller mis sommar hade vi ett enskilt minne - ty, voro ju "fulla". Den 27 juni - om 15 månns rätt - avdömdes kronprinsednen vid klosser tidigt på morgonen. Utan några sådana olyckseliga trakasserier, som tregreter är, och vi fång fullkomligt frihet att ställa om våra reserfester till sommar och till sommar. Vi hade varit i ett stort antal länder, och vi hade varit i ett stort antal länder.

Det vore nog frestare att skildra det mångomspåriga Barrovet-klostrets historia, fast det är en svikelse från minns för Barrovet-beskrivelsen. Jag tillåter mig dock att relatera följande: År 1144 anlades klostret av ärkebiskop Pökelius i land och uppland. Cisterciensmunkarna 1150 då det invigdes. 1156 var uppland en sista abbotens här. Han dog 1572, enligt berättelsen av 1570-talet åtminstone kunde kvarstoden av Barrovet i den gamla klosterruinen. Mycket mer vore ju att tillägga om denna medeltidsminne, som inspirerat mig till följande strofer:

Vid klostret där som fördomtliga Cisterciensmunkar bott,
Kunde man tycker sig förnimma -
fast det är snart en sag' blott -
har fromme "paternoster" stego från dystra klostercellens sten:
hur för "medonnan" munker nego,
väl ha de legat längesedan flytt
bort på tidens snabba väg:
och sekler have flyktat redan, sen
munkar man vid "kloster" sår,
Men ännu över dess ruiner - en medeltids segorans -
den gamla romantiken skiner, och sprider fantasins glans:

Utryckningsdagen och hemförlovringen

På den till S. Vram företogs även denne gång till fots, under en jovialisk och human fänjunkare l:s ledning, utan minsta svårare uppträdan. På inrändan av några meter trakten besatta, togs en betydlig genväg över Stensted, där vi rustade vid kyrkan och från därifrån gratis serverades frisk kärnmjöl, som avskade törsten. Därifrån och över Vrams Åvarp nådde vi snart uppländingsplatsen, där vi avtäckades av vår genvilliga befälhavare, som i gengäld och till avsked fick några taktlösa, hjärtliga hälsningar.

Ett par timmars vila och rekreation genom de traditionella älskingsrätt, förstärkt av ved matskrinen eventuellt innehåll, och så voro vi åter, som fria medborgare - nu, då vi fullgjort öfret på fäderneslandets altare - på resp. skjutsar på väg mot hemmet.

Och därmed avslutas den långsträdda - jag hoppas, ej långsträdda - skildringen av bevaringsmötena 1971-72.

Epilogen.

Den i dubbel mening fetele "förlovringen" under den olycksalliga marschen från 1971 års bevaringsmöte fick, som väntat var, sitt efterspel inför krigsrätt i Helsingborg, där alla de skvada med en mun förklarade, att det var hungern och risken att förlora sina reseffekter, som förtlett dem till brottet. Men detta andra, anse förklarade ohört. Påpekandet av den brutala behandlingen som - om än indirekt - förorsakat katastrofen, likaledes. Domen lades på - 10 dagars mörk arrest. Domen överklagades i krigsöverrätten, som nedsatte straffet till 6 dagars lindrig vaktarrest. Det förjde dock ändå till 1973 innan utslaget gick i verkställighet. Händelsen väckte ju på sin tid en förmlig indignation hos allmänheten mot den barbariska militarismen.